

Друго е зиме. Нѣма прахулякъ; нѣма напливъ; нѣма хорски шумъ. Чувате само пѣсенъта на рѣката и планината.

На 4-5 километра отъ долното гърло на пролома сж банитѣ. На двата брѣга има по единъ минераленъ изворъ, надъ който сж издигнати скромни бани. Източната отъ тѣхъ се нарича Вѣтриндолска, а западната — Варварска, по имената на селата, които владѣятъ по отдѣлно двата брѣга на рѣката.

Банитѣ иматъ много малко удобства и сж приспособени само за нуждитѣ на околното селско население. Но зимно време да речете да преспите тукъ, не бихте могли да намѣрите никакво що годе удобно легло.

Надъ банитѣ проломътъ пакъ се стѣснява, и така следватъ 7—8 километра дори до Бакърджийския ханъ. Надъ хана и шосето и желѣзничния пѣтъ (следъ красивъ завой) напускатъ коритото на главния проломъ и поематъ нагоре по Дрѣновъ долъ къмъ чуката. Проломътъ още повече се стѣснява и при село Корова навлиза въ китното Чепинско полце. Цѣлиятъ проломъ е дълъгъ 24 километра и прилича на лакътъ. „Лакътъ“ се нарича и малкото възвишение отъ 1085 м., около което става и най-голѣмото лакътно пречупване на пролома.

Презъ последното ми коледно пѣтуване изъ пролома презъ цѣлия день валѣ току-речи проливенъ дъждъ. Коледа и дъждъ! Колкото и непривично да е това, дъждътъ не престана до вечеръта. Спокойното ми нѣколко часово пѣтуване отъ време на време бѣ смущавано отъ малки, но чести срутвания на камъци отъ високитѣ скали надъ пѣтя.

Привечеръ, колкото повече се усиляше дъждътъ и мракътъ, толкова по-чести започнаха да ставатъ и срутванията, все на малки отломъци. Близко до спирка *Банитѣ*, кждето отивахъ на връщане да чакамъ вечерния влакъ, на нѣколко крачки предъ менъ се струполи